

Zeitschrift: SBB Revue = Revue CFF = Swiss federal railways
Herausgeber: Schweizerische Bundesbahnen
Band: 3 (1929)
Heft: 1

Artikel: De heerlijkheden van Zwitserland
Autor: Jong van Beek en Donk, B. de
DOI: <https://doi.org/10.5169/seals-780117>

Nutzungsbedingungen

Die ETH-Bibliothek ist die Anbieterin der digitalisierten Zeitschriften. Sie besitzt keine Urheberrechte an den Zeitschriften und ist nicht verantwortlich für deren Inhalte. Die Rechte liegen in der Regel bei den Herausgebern beziehungsweise den externen Rechteinhabern. [Siehe Rechtliche Hinweise.](#)

Conditions d'utilisation

L'ETH Library est le fournisseur des revues numérisées. Elle ne détient aucun droit d'auteur sur les revues et n'est pas responsable de leur contenu. En règle générale, les droits sont détenus par les éditeurs ou les détenteurs de droits externes. [Voir Informations légales.](#)

Terms of use

The ETH Library is the provider of the digitised journals. It does not own any copyrights to the journals and is not responsible for their content. The rights usually lie with the publishers or the external rights holders. [See Legal notice.](#)

Download PDF: 02.04.2025

ETH-Bibliothek Zürich, E-Periodica, <https://www.e-periodica.ch>

DE HEERLIJKHEDEN VAN ZWITSERLAND

Een reis naar Zwitserland is voor den reislustigen Nederlander steeds het ideaal geweest en zal dit ook altijd wel blijven. Zeker, in onzen tijd, waar veel meer dan vroeger gereisd wordt en duizenden Hollanders reeds herhaaldelijk dit land der bergen en meren bezocht en bewonderd hebben, zal bij velen de lust naar afwisseling hen wel eens naar andere óók fraaie oorden drijven, hetgeen begrijpelijk en goed is. Doch telkens zal dan na eenigen tijd het verlangen naar Zwitserland weer opkomen, zal men weder willen terugzien de onvergelykelyk grootsche bergwereld van het Berner Oberland, de poezie van het blauwe meer van Genève, de indrukwekkende schoonheden van het Vierwoudstedenmeer in zijn grillige vormen, zal men weder willen genieten van de versterkende hoogtelucht van Graubunden met zijn heerlijke natuur en oude burchten, van de weldoende zonnestrallen van het Tessin, waar men de pracht vindt van den Italiaanschen blauwen hemel tezamen met de bekoringen der Zwitsersche meren en bergen.

De heerlijkheden van het reizen in Zwitserland zijn in de laatste jaren nog belangrijk toegenomen door de electricatie der Zwitsersche spoorwegen. De Zwitsersche spoorwegwagens, die reeds altijd er keurig en goed onderhouden uitzagen, maken thans een nog prettiger en frisscher indruk, nu de rook uit de locomotieven geen smetten meer naar binnen werpt. Thans kunnen wij op mooie dagen ook onbekommerd met open vensters blijven rijden, zonder angst ook zelf door dien rook besmet te worden, een angst die in vroegere tijden en ook thans nog in andere landen volstrekt niet denkbeeldig was!

Geen wonder dan ook, dat sinds de invoering der electricatie nog meer dan vroeger gewaardeerd worden de algemeene abonnementen, die de Zwitsersche spoorwegen beschikbaar stellen en die maken, dat men gedurende 15 dagen het geheele land doorkruisen kan in alle richtingen van Basel naar St. Moritz en Lugano, van Genève naar Schaffhausen, zonder natuurlijk een bezoek aan Interlaken, Luzern en Montreux met hun wereldberoemde omgeving over te slaan, voor den geringen prijs van fr. 180 in de eerste, fr. 125 in de tweede en fr. 90 in de derde klasse. Hier in Zwitserland zijn de uren, die men in den trein moet zitten, om van de eene plaats naar de andere te komen, niet een noodzakelyk kwaad! de electriche treinen, licht loopend, bezorgen ons reeds tijdens de reis zelf een waar reisgenot vol afwisseling, een genot dat vooral groot is in de lente en tijdens den herfst, wanneer de medereizenden niet zoo talrijk plegen te zijn als in den drukken zomerschen reistijd, zoodat men dan meer op zijn gemak van de natuurschoonheden kan genieten. Wie, die het voorrecht heeft gehad, op een fraaien lentedag van Lausanne naar Genève te rijden, langs het lachende blauwe meer onder den stralenden blauwen hemel, met op den achtergrond de eeuwige sneeuw van den Mont Blanc en onmiddellijk vóór zich de lange, ononderbroken reeks van witte en rose bloesems aan de vruchtboomen, zal zulk een reis ooit vergeten? Of wie zou ongevoelig

kunnen zijn over het zoo bekoorlyke binnentreden in het Zwitsersche paradijs, wanneer men in October van Basel naar Bern spoort te midden van de prachtigste herfsttinten der bosschen op de geleidelijk steeds hooger wordende bergen?

Intusschen, de herfstpracht is thans voorbij en het voorjaar moet nog komen. Wij zullen dus een paar maanden hebben door te worstelen, gedurende welke het reizen ook in Zwitserland niet steeds en overal een genot zal zijn. Want ook Zwitserland heeft zijn grauwe dagen, waarop zelfs de wijde sneeuwvelden aan het landschap geen bijzondere bekoring kunnen geven. Ook een sneeuwlandschap heeft een stralenden zon of een helderen maneschijn noodig, wil men waarlijk van winterpracht kunnen spreken. Op die zon-looze dagen, wanneer de hemel troosteloos grijs is, alsof dit altijd zoo moet blijven, doet de spoorwegreiziger maar het beste zich van de buitenwereld af te sluiten en in de lectuur van een roman zijn troost te zoeken. Totdat voor hem, die het gelukkig voorrecht heeft naar een wintersportplaats te reizen, plotseling het blijde oogenblik aanbreekt, waarop het tooversprookje van de winterzon waarheid begint te worden en zon en blauwe hemel in eens het geheele karakter van de reis komen veranderen. De stemming van gelaten duldzaamheid, waarin men zich totnutoe had laten voortbewegen, maakt plaats voor die van jubelende vreugde om de schoonheid, die ons de reis thans reeds weder biedt, om al het genot dat ons aan wintersport in winterzon te wachten staat!

Het is overbodig, om zelfs maar een korte beschrijving te geven van de wintervreugden, die den actieven sportbeoefenaar ten deel vallen. Het ski-en, het sledevaren en bobrennen, het ijshockey en schaatsenrijden, zij hebben allen hun speciale liefhebbers en talrijk zijn de bezoekers der wintersportplaatsen, die volstrekt niet éénzijdig in de wijze van sportbeoefening zijn en nu eens de lange houten onder de voeten aanbinden, dan weder naar de glijd baan trekken of hun hart aan het ijsvermaak ophalen. Vooral voor ons, Nederlanders, die in de laatste jaren aan wintervermaken niet verwend zijn, is het een zeldzaam genot elken dag opnieuw, gedurende den ganschen duur van het verblijf in Graubunden, het Berner Oberland of het kanton Wallis, de gelegenheid te hebben de oude nationale ijs-sport te beoefenen. Dat ook zij, die in de stad hunner inwoning reeds onder de «ouderen» worden gerekend, in de Zwitsersche wintersportplaatsen zich weder jong gevoelen en bij de jeugd niet in sportgenoegens achterblijven, het zijn gelukkig niet alleen meer de Engelschen, die dergelyke levenswijsheden in praktijk brengen!

Intusschen zou ik niet gaarne de gedachte wekken, dat Zwitserland in den winter vreugden schenkt alléén aan hen, die, jong of oud, de wintersport bedrijven. Ook zij, die, in werkelijkheid of naar eigen meening, reeds te stram van leden zijn, of weder op schaatsen te gaan staan of zich de ski's onder de schoenen te laten aansnoeren, kunnen van een verblijf in de prachtstreken der Zwitsersche winterzon nieuwe levensblijheid

en krachtiger gezondheid opdoen. Het is onnooig nog woorden te wijden aan de weldoende kracht der zon, aan de voordeelen van een verwisseling van het natte, winderige, sombere Nederlandsche winterklimaat voor het zooveel gezondere versterkende bergklimaat, waar de winterzon hoogtij viert. Doch hoevéél moois is er niet ook voor den niet-actieven sportbeoefenaar voortdurend te genieten, waar de Zwitsersche wintersportplaatsen steeds voor aantrekkelijke sportprogramma's met veel afwisseling zorgen en de indrukwekkende skysprongwedstrijden, de levendige ijshockey-matches en de bekoorlijkste nummers van het kunstrijden op schaatsen elkander plegen op te volgen tot groote vreugde van de honderden toeschouwers, die steeds, zelf in een heerlijk verwarmend zonnetje gezeten, met bewondering de sportpraestaties van internationale beroemdheden uit alle deelen van Europa en somtijds ook uit Amerika en Canada gade slaan. Waar in Nederland nog steeds groote belangstelling voor het hardrijden op schaatsen bestaat, is het wellicht niet onwelkom, dat ik hier in het bijzonder de aandacht mijner landgenooten op de Eerste Zwitsersche Winterspelen te Davos vestig, die van 13 — 20 Januari zullen gehouden worden en o. a., op 19 en 20 Januari de kampioenschappen van Europa in het hardrijden op schaatsen zullen brengen. Willem Kos en de jonge Heiden, die reeds dit jaar op de wereldkampioenschappen te Davos en de Olympische Winterspelen te St. Moritz grooten vooruitgang toon-

den en reden tot juichen gaven, ook al staan zij natuurlijk nog niet op één lijn met de allerbeste Finnen en Noren, zullen te Davos mededoen. Een aansporing, om in die dagen naar Davos te komen en onze landgenooten aan te moedigen, is zeker niet misplaatst. Al zal de gloriëtijd van Jaap Eden wellicht nimmer terugkeeren, Kos en Heiden zijn er stellig de mannen naar, om den Olympischen kreet van «Holland spreekt een woordje mee!» ook te Davos te rechtvaardigen.

Nog één woord tot slot, ook al vrees ik hiermede alle rechtgeaarde Zwitsers en ook velen mijner eigen landgenooten, die zoo veel van een echten ouderwetschen winter houden, te vertoornen en mij aan hun verachting prijs te geven. Doch ik moet eerlijk bekennen, dat het mij voorkomt, dat men ook van sneeuw en ijs wel eens al te veel kan hebben. Mocht dit gevoel ooit bij U aanbreken, welnu, ook het wintersche Zwitserland weet er raad op. Geheel in het Zuiden, bij de Italiaansche grens, liggen twee stadjes, waar men reeds in Januari een voor gevoel van het weder naderende voorjaar kan hebben, Lugano en Locarno. Sneeuw en ijs zijn daar spoedig vergeten, wanneer men een wandeling maakt in de lekker-warmende middagzon. De Zwitsersche winterzon is onschatbaar in de winterpracht der bergoorden, doch is verrukkelijk en verkwikkend tevens aan de oevers der Tessinische meren. De Zwitsers zijn een begenadigd volk, deze heerlijkheden steeds zoo in de nabijheid te hebben! *B. de Jong van Beek en Donk.*

ABFAHRT

Schiessender Schier,
Stäubender Schnee,
Rauhreif in Busch und Spalt,—
Ohne Halt
Nirgends verweilend
Abwärts enteilend

Auf schwirrenden Kufen
Versinkt er, die Stufen
Des Tales durchstürmend
Minuten türmend
Zur Spanne von Stunden.
Bis endlich, entbunden,

Der müde Fuss
Sich schicken muss
Gleich andern Sterblichen
Ins Joch der erblichen
Irdischen Schwere.

H. Hunziker.

NUITS D'HIVER

J'aime les nuits d'hiver froides et transparentes,
Sous l'éclat de la lune et d'étoiles tremblantes....
Tout est mélancolie et calme solennel
Dans un temple géant dont la voûte est le ciel.

Tout est blancheur, pâleur et pureté hautaine:
Les bois sous les frimas et les cimes lointaines
Qui sont à l'horizon la dentelle d'argent
Bordant — sous un manteau d'azur — un habit blanc.

J'aime les tapis mous de la neige élatante,
Et le silence fier de la nuit frissonnante
Que nul bruit ne trahit dans son recueillement
Epars, sur l'univers, comme un linceul clément

Tout est sérénité, tout est repos austère,
Et l'on se sent pieux dans ce grand sanctuaire
Apaisant pour l'amour qui gémit de douleur
Et sanglote sans fin dans le secret du cœur.

S. B. Céréalis.

WINTERLICHE FAHRT

Ich fahre mit dem Zug ins weisse Land.
Ich sitze still und äuge in den Schnee.
Ich staune: bis zum fernsten Hügelrand
Trägt meine Heimat heut ein Festgewand
Und lächelt mir mit Augen wie ein Reh.

Musik des Winters ist in mir und dir.
Der Felder Stille füllt den blanken Raum,
Und alle Sehnsucht überrascht uns zier...
Fahr zu, mein Zug, durchs Winterlustrevier,
und trag uns tief in Glanz und trauten Traum!
Friedrich Schongauer.